

Κος ΡΥΑΜΟΝ:

Ευχαριστώ πολύ κύριε Πρόεδρε. Εγώ θα σας πω δυο λόγια για τη σχέση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι επιστήμονες, ειδικότερα στη χώρα μας με την κρίση την οικονομική και κοινωνική.

Πρόκειται για σκέψεις δικές μου. Πρόκειται όμως και για ένα προβληματισμό που έχει αναπτυχθεί σε αυτήν την Επιτροπή, που συναντιόμαστε με τον Πρόεδρο του Γ.Ε.Ε. κάθε Παρασκευή σχεδόν.

Νομίζω ότι είναι προφανές σε όλους μας, ότι το επιστημονικό δυναμικό της χώρας δέχεται αυτή τη στιγμή μία επίθεση και πλήγματα σε πολλά διαφορετικά επίπεδα σε ότι αφορά τα εισοδήματα, τα θέματα της αγοράς εργασίας και της απασχόλησης.

Αλλά, ειδικότερα σε ότι αφορά την δυνατότητα του δυναμικού αυτού, να παρεμβαίνει στην εξέλιξη της οικονομίας και ειδικότερα στην αντιμετώπιση της κρίσης.

Είναι νομίζω αρκετά φανερό, ότι η κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα και η οικονομία και η υποχώρηση που βλέπουμε και η απειλή μίας περαιτέρω υποχώρησης, εντείνει τα διαρθρωτικά προβλήματα, εντείνει τη στρεβλή ανάπτυξη.

Γίνονται ακόμα πιο έντονα τα προβλήματα της απασχόλησης των μηχανικών, με την αύξηση της ανεργίας, με την αύξηση της αυτοαπασχόλησης.

Αποδυναμώνεται ο ρόλος του επιστημονικού δυναμικού στην βιομηχανία, στην οικονομία της χώρας και καλείται αυτό το δυναμικό να σκεφτεί, να προσπαθήσει να βρει τρόπους με τους οποίους θα αμυνθεί στον τομέα της απασχόλησης, στον τομέα του ρόλου στην οικονομία και στις δραστηριότητες της οικονομίας και ειδικότερα στον τομέα του επιστημονικού, της καθαρά επιστημονικής παρέμβασης.

Θα ήθελα να τονίσω σε αυτό το σημείο, ότι υπάρχει εκτός από τη διάσταση αυτής της κρίσης, την οικονομική ,την κοινωνική. Υπάρχει και αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε, μία γενικευμένη θεσμική κρίση, που επιδεινώνει όλα αυτά τα προβλήματα, που αδρανοποιεί την κοινωνία.

Κινδυνεύει να αδρανοποιήσει τους θεσμούς που υπάρχουν. Κινδυνεύουμε δηλαδή να βρεθούμε σε ένα είδος παγίδας

θεσμικής χρήσης, να αποχωρήσουμε από αυτό που εννοούμε, μία Ευρωπαϊκή οικονομία.

Να εγκατασταθούμε σε μία κατάσταση εξωευρωπαϊκή, σαν μία χώρα η οποία δεν μπορεί, δεν καταφέρνει ποτέ να ισορροπήσει. Η οποία έχει μία ευρεία παραοικονομία, εκτεταμένη διαφθορά, υποβάθμιση των θεσμών.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η χώρας μας όλα αυτά τα χρόνια που βρισκόμαστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έκανε στην πραγματικότητα πολύ λίγα βήματα προς την κατεύθυνση αυτού που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε, εξευρωπαϊσμό.

Ήμασταν το '81 που μπήκε η Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ήμασταν μία χώρα με μεγάλο εξωτερικό, σοβαρό εξωτερικό έλλειμμα, με μία διπλή αγορά εργασίας, με μία επιδοτούμενη επιχειρηματικότητα, με ένα πελατειακό κράτος.

Αμα κάνουμε τη σούμα και δούμε που βρισκόμαστε, βρισκόμαστε από αυτές τις απόψεις ακριβώς στο ίδιο σημείο όπου ήμασταν μόλις μπήκαμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κρατήσαμε κάποιες ισορροπίες παρά την διεύρυνση των εισοδηματικών διαφορών, την διαιώνιση των διαρθρωτικών προβλημάτων.

Καταφέραμε να κρατήσουμε κάποιες ισορροπίες σε μία περίοδο ταχείας μεγέθυνσης. Σήμερα όμως με την κρίση κινδυνεύει όλο αυτό το εύθραυστο οικοδόμημα να καταρρεύσει και να επιδεινωθεί σε αυτό που ονόμασα προηγουμένως, μία παγίδα της θεσμικής κρίσης.

Βρισκόμαστε όμως σε μία εντελώς αν δούμε αντικειμενικά ας πούμε την περίοδο στην οποία βρισκόμαστε σήμερα. Πρέπει να δούμε ότι η συγκυρία και τα προβλήματα που βρίσκονται μπροστά μας, είναι τελείως διαφορετικά απ' ότι ήτανε πριν μία δεκαετία ή δύο ή τρεις δεκαετίες.

Βρισκόμαστε λόγω της ταυτόχρονης απειλής της κλιματικής αλλαγής για τον πλανήτη και επομένως για την χώρα μας. Και της ύπαρξης μιας οικονομικής κρίσης, μπροστά στην ανάγκη να αλλάξουμε ριζικά τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε το μέλλον της κοινωνίας μας.

Και εδώ, ο επιστημονικός κόσμος έχει να παίξει ένα καθοριστικό ρόλο, αν μπορεί να τον παίξει, αλλά δεν υπάρχει νομίζω άλλη διέξοδος.

Πρέπει να περάσουμε δηλαδή από αυτό το οποίο γνωρίσαμε ως τώρα. Από αυτό το οποίο επιβλήθηκε επιπλέον ως νεοφιλελεύθερο μοντέλο, σε κάτι ριζικά διαφορετικό, που είναι μία άσκηση πολιτικών με στόχους και χρονοδιαγράμματα.

Το θέμα της κλιματικής αλλαγής δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί διαφορετικά, αλλά ακόμα και άλλα ζητήματα κοινωνικά, όπως είναι το ασφαλιστικό, είναι κάτι το οποίο έχει ημερομηνίες λήξεως, ανάγκες σε πόρους με συγκεκριμένες διορίες.

Πρέπει επομένως να πιέσουμε για να τεθούν τέτοια σε όλους τους τομείς, να τεθούν τέτοιοι στόχοι και χρονοδιαγράμματα. Χρειάζεται να περάσουμε σε μία οικονομία του σχεδιασμού, όχι με την έννοια των πλάνων των πενταετών, αλλά με την έννοια μιας προσπάθειας να επιτευχθούν ταυτοχρόνως στόχοι στον οικονομικό, κοινωνικό και περιβαλλοντικό τομέα.

Και κυρίως αν υπάρχει κάτι νομίζω το οποίο έχει δείξει αυτή η ιστορία της κλιματικής αλλαγής και ζητήματα κοινωνικά και οικονομικά, είναι ότι πρέπει να αναβαθμιστεί και ευτυχώς υπάρχει μία τάση αποφασιστικής αναβάθμισης του ρόλου των επιστημόνων σε σχέση με τον σχεδιασμό των πολιτικών.

Αυτές είναι οι απαιτήσεις του μέλλοντος, αλλά είναι γεγονός, το ανέφερε και ο Γιάννης Δραγασάκης. Είναι γεγονός ότι πρέπει να υιοθετηθούν και νέες μέθοδοι για να πάμε σε μία τέτοια κατεύθυνση.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μία οικονομία και μία κοινωνία την οποία ο νεοφιλελευθερισμός στην πραγματικότητα την αποδυνάμωσε πολύ περισσότερο απ' ότι μπορούσαμε να φανταστούμε.

Οι θεσμοί βρίσκονται σε μία σοβαρή κατάσταση κρίσης. Η κοινωνία δεν συζητάει μεταξύ τους, δεν διαπραγματεύεται, δεν υπάρχει κοινωνικός διάλογος.

Πρέπει να ξαναρχίσουμε κατά κάποιο τρόπο από τα κάτω και να οργανωθούν οι αντιστάσεις και εδώ έχουν να παίξουν οι επιστημονικοί φορείς ένα πολύ σημαντικό ρόλο.

Πρέπει να βρεθούν στην πρωτοπορία αυτής της προσπάθειας ανασυγκρότησης. Να επεξεργαστούν προτάσεις, να

επεξεργαστούν στρατηγικές επιλογές. Να βοηθήσουν το σύνολο των κοινωνικών δυνάμεων να πιέσουν προς αυτή τη κατεύθυνση.

Σας ευχαριστώ.